

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

22. marts 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – indskudsgaranti- og investorgarantiordninger – direktiv 94/19/EF – artikel 1, nr. 1) – indskud – mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger – direktiv 97/9/EF – artikel 2, stk. 2, andet afsnit – midler, som en investor har til gode eller ejer, og som opbevares for den pågældende af et investeringsselskab i forbindelse med investeringsvirksomhed – kreditinstitut, der udsteder værdipapirer – midler overdraget af enkeltpersoner til dette institut med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer – anvendelse af direktiv 2004/39/EF – det nævnte instituts konkurs inden udstedelsen af de pågældende værdipapirer – offentligt selskab, der har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne – ikke muligt at støtte ret på direktiv 94/19/EF og 97/9/EF over for dette selskab«

I de forenede sager C-688/15 og C-109/16,

angående anmodninger om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol) ved afgørelse af 18. december 2015 (sag C-688/15) og af 12. februar 2016 (sag C-109/16), indgået til Domstolen henholdsvis den 21. december 2015 og den 25. februar 2016, i sager anlagt af

Agnieška Anisimovienė m.fl.

procesdeltagere:

bankas »Snoras« AB, under likvidation,

»Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ,

bankas »Finasta« AB (sag C-688/15),

og

»Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ

procesdeltagere:

Alvydas Raišelis,

bankas »Snoras« AB, under likvidation (sag C-109/16),

har

* Processprog: litauisk.

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça (refererende dommer), Domstolens vicepræsident, A. Tizzano, og dommerne E. Levits, A. Borg Barthet og M. Berger,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona

justitssekretær: fuldmægtig M. Aleksejev,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 30. marts 2017,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Agnieška Anisimovienė m.fl. ved advokatai A. Mamontovas og A. Bambalas,
- »Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ ved advokatai V. Impolevičienė, bistået af S. Urbonavičius og A. Šekštelo,
- bankas »Snoras« AB, under likvidation, ved advokatai A. Pilipavičius og V. Drizga,
- den litauiske regering ved R. Krasuckaitė og G. Taluntytė, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved K.-Ph. Wojcik og A. Steiblytė, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 15. juni 2017,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningerne om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af dels artikel 1, nr. 1), artikel 7, stk. 1, og artikel 8, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger (EFT 1994, L 135, s. 5), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11. marts 2009 (EUT 2009, L 68, s. 3) (herefter »direktiv 94/19«), dels artikel 1, nr. 1) og 4), og artikel 2, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT 1997, L 84, s. 22).
- 2 Anmodningerne er blevet indgivet i forbindelse med sager anlagt af dels Agnieška Anisimovienė og 256 andre personer (herefter samlet »Agnieška Anisimovienė m.fl.«), dels »Indėlių ir investicijų draudimas« VĮ (herefter »IID«) vedrørende det garantibeløb, som Agnieška Anisimovienė m.fl. og Alvydas Raišelis ønsker for de midler, som de har overdraget til bankas »Snoras« AB (herefter »Snoras«) med henblik på tegning af fremtidige aktier og obligationer, som dette kreditinstitut påtænkte at udstede, men hvis udstedelse ikke blev gennemført som følge af sidstnævntes konkurs.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 94/19

- 3 Første, anden og fjerde betragtning til direktiv 94/19 har følgende ordlyd:

»I overensstemmelse med de i traktaten fastsatte mål bør der tilstræbes en harmonisk udvikling af kreditinstitutters virksomhed i hele [EU] gennem ophævelse af enhver begrænsning af etableringsretten og den frie udveksling af tjenesteydelser, samtidig med at stabiliteten i banksystemet og beskyttelsen af opsparerne styrkes;

samtidig med ophævelsen af begrænsningerne af kreditinstitutternes virksomhed bør der tages højde for den situation, der kan opstå, hvis indskud i et kreditinstitut, som har filialer i andre medlemsstater, bliver indisponibelt; det er nødvendigt, at der sikres et harmoniseret minimumsniveau for beskyttelse af indskud, uanset hvor i [EU] indskuddet er foretaget; en sådan beskyttelse af indskud er lige så vigtig for gennemførelsen af et fælles marked på bankområdet som tilsynsreglerne;

[...]

kreditinstitutternes omkostninger i forbindelse med deltagelse i en garantiordning står ikke mål med de omkostninger, som ville blive resultatet af en massiv hævning af bankindskud ikke alene i et kriseramt institut, men også i sunde institutter, fordi indskyderne vil miste tilliden til banksystemets soliditet.«

- 4 Direktivets artikel 1 indeholder følgende definitioner:

»I dette direktiv forstås ved:

- 1) indskud: [i]ndestående beløb, der hidrører fra indlån eller fra mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger, og som skal tilbagebetales af et kreditinstitut på bestemte vilkår fastsat ved lov eller ved aftale, samt fordringer udstedt af kreditinstituttet i form af værdipapirer

[...]

[...]

- 4) kreditinstitut: et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning

[...]«

- 5 Direktivets artikel 7, stk. 1 og 2, fastsætter:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at en given indskyders samlede indskud er dækket op til mindst 50 000 EUR, såfremt indskud bliver indisponibelt.

1a. Medlemsstaterne sikrer senest den 31. december 2010, at en given indskyders samlede indskud er dækket op til 100 000 EUR, såfremt indskud bliver indisponibelt.

[...]

2. Medlemsstaterne kan bestemme, at visse indskydere eller visse former for indskud udelukkes fra garantiordningen eller dækkes med et lavere beløb. En liste over disse udelukkelse findes i bilag I.«

- 6 Bilag I til direktivet indeholder i sit punkt 12 en angivelse af »[o]bligationer udstedt af kreditinstituttet«.

Direktiv 97/9

- 7 Anden til fjerde og ottende betragtning til direktiv 97/9 er sålydende:

»(2) i [Rådets] direktiv 93/22/EØF [af 10. maj 1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer (EFT 1993, L 141, s. 27)] fastsættes tilsynsregler, som investeringsselskaber til stadighed skal efterleve, herunder regler, som i videst muligt omfang skal beskytte investorernes rettigheder i forbindelse med midler eller instrumenter, som tilhører dem;

(3) intet tilsynssystem kan dog yde fuldstændig sikkerhed, især ikke, hvis der begås svigagtige handlinger;

(4) for at det indre marked kan gennemføres fuldt ud og fungere tilfredsstillende på det finansielle område, er det vigtigt at beskytte investorerne og opretholde tilliden til det finansielle system; det er derfor af afgørende betydning, at alle medlemsstater råder over en investorgarantiordning, som sikrer en harmoniseret minimumsbeskyttelse, der i det mindste dækker mindre investorer, hvis et investeringsselskab ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser over for sine investorkunder;

[...]

(8) alle medlemsstater bør derfor have pligt til at oprette en eller flere investorgarantiordninger, som alle sådanne investeringsselskaber skal være tilknyttet; ordningen skal dække de midler og instrumenter, som investeringsselskabet ligger inde med i forbindelse med en investors investeringsvirksomhed, og som ikke kan leveres tilbage til investoren, hvis investeringsselskabet er ude af stand til at indfri sine forpligtelser over for sine investorkunder; [...]

- 8 Direktivets artikel 1 indeholder følgende definitioner:

»I dette direktiv forstås ved:

1) »investeringsselskab«: et investeringsselskab som defineret i artikel 1, nr. 2), i direktiv 93/22/EØF,

– som har tilladelse til at udføre investeringsservice i henhold til artikel 3 i direktiv 93/22/EØF,

eller

– som har tilladelse til at udøve virksomhed som kreditinstitut i henhold til [Rådets første direktiv 77/780/EØF af 12. december 1977 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (EFT 1977, L 322, s. 30)] og [Rådets andet direktiv 89/646/EØF af 15. december 1989 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og om ændring af direktiv 77/780/EØF (EFT 1989, L 386, s. 1)], og hvis tilladelse dækker en eller flere af de tjenesteydelser, der er opført i afsnit A i bilaget til direktiv 93/22/EØF

2) »investeringsvirksomhed«: investeringsservice som defineret i artikel 1, nr. 1), i direktiv 93/22/EØF samt tjenesteydelsen anført i afsnit C, punkt 1, i bilaget til nævnte direktiv

[...]

- 4) »investor«: en person, der i forbindelse med investeringsvirksomhed har betroet midler eller instrumenter til et investeringsselskab

[...]«

- 9 Direktivets artikel 2, stk. 2 og 3, har følgende ordlyd:

»2. [...]

Der skal være dækning for krav, der skyldes et investeringsselskabs manglende evne til

- at tilbagebetale midler, som investorerne har til gode eller ejer, og som opbevares for dem af investeringsselskabet i forbindelse med investeringsvirksomhed,

[...]

i overensstemmelse med gældende love og aftaler.

3. Ethvert krav af den i stk. 2 nævnte art på et kreditinstitut, der i en given medlemsstat måtte være omfattet af både nærværende direktiv og direktiv 94/19/EF, henføres af den pågældende medlemsstat til en ordning under det ene eller det andet direktiv, alt efter hvad den finder mest hensigtsmæssigt. Der kan ikke udbetales garantibeløb efter begge direktiver for det samme krav.«

MiFID-direktivet

- 10 2., 5. og 44. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22 (EUT 2004, L 145, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (EUT 2006, L 114, s. 60) (herefter »MiFID-direktivet«), er sålydende:

- »(2) [...] [Det er] nødvendigt at fastsætte bestemmelser, der sikrer den grad af harmonisering, der er nødvendig for at give investorer en udstrakt beskyttelse [...]

[...]

- (5) Det er nødvendigt at indføre en omfattende ordning for regulering af gennemførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter, uanset hvilke handelsmetoder der anvendes for at gennemføre transaktionerne, for at sikre en udførelse af investortransaktioner af høj kvalitet og opretholde det finansielle systems integritet og overordnede effektivitet. [...]

[...]

- (44) Med det dobbelte formål at beskytte investorerne og sørge for, at værdipapirmarkederne fungerer efter hensigten, skal det sikres, at der er gennemsigtighed i forbindelse med transaktionerne, og at de regler, der i dette direktiv er fastsat i dette øjemed, finder anvendelse på investeringsselskaber, når de opererer på markedet. [...]«

- 11 Direktivets artikel 1, der har overskriften »Anvendelsesområde«, bestemmer:

- »1. Dette direktiv finder anvendelse på investeringsselskaber og regulerede markeder.

2. Følgende bestemmelser finder tillige anvendelse på kreditinstitutter, som i henhold til [Europa-Parlamentets og Rådets] direktiv 2000/12/EF [af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udføre virksomhed som kreditinstitut (EFT 2000, L 126, s. 1)] har tilladelse til at yde en eller flere investeringsserviceydelser og/eller udføre en eller flere investeringsaktiviteter:

- artikel 2, stk. 2, artikel 11, 13 og 14
- kapitel II i afsnit II, bortset fra artikel 23, stk. 2, andet afsnit
- kapitel III i afsnit II, bortset fra artikel 31, stk. 2-4, artikel 32, stk. 2-6 og stk. 8 og 9
- artikel 48-53, 57, 61 og 62 samt
- artikel 71, stk. 1.«

12 MiFID-direktivets artikel 4, stk. 1, indeholder følgende definitioner:

»I dette direktiv forstås ved:

- 1) »investeringselskab«: en juridisk person, hvis erhvervsmæssige virksomhed består i at yde én eller flere former for investeringsservice til tredjemand og/eller udføre én eller flere former for investeringsaktiviteter på erhvervsmæssigt grundlag

[...]

- 2) »investeringservice og -aktiviteter«: de i bilag I, afsnit A, anførte tjenesteydelser og aktiviteter i tilknytning til de i bilag I, afsnit C, omhandlede instrumenter

[...]

[...]

- 5) »udførelse af ordrer for kunders regning«: indgåelse af aftaler om køb eller salg på kunders vegne af et eller flere finansielle instrumenter

- 6) »handel for egen regning«: handel over egenbeholdningen, som resulterer i handler med et eller flere finansielle instrumenter

[...]

- 18) »værdipapirer«: de kategorier af værdipapirer, der kan omsættes på kapitalmarkedet (bortset fra betalingsinstrumenter), som f.eks.:

- a) aktier i selskaber [...]
- b) obligationer og andre gældsinstrumenter [...]

[...]«

13 Direktivets artikel 69, der har overskriften »Ophævelse af direktiv 93/22/EØF«, bestemmer:

»Direktiv 93/22/EØF ophæves med virkning fra den 1. november 2007. Henvisninger til direktiv 93/22/EØF skal fortolkes som henvisninger til nærværende direktiv. Henvisninger til begreber, der er defineret i direktiv 93/22/EØF, eller til artikler heri, skal fortolkes som henvisninger til det tilsvarende begreb, der er defineret i nærværende direktiv, eller til de tilsvarende artikler heri.«

- 14 Afsnit A i bilag I til MiFID-direktivet med overskriften »Tjenesteydelser og aktiviteter« indeholder følgende opregning:
- »1. Modtagelse og formidling af ordrer vedrørende et eller flere finansielle instrumenter
 - 2. Udførelse af ordrer for kunders regning
 - 3. Handel for egen regning
 - 4. Porteføljepleje
 - 5. Investeringsrådgivning
 - 6. Afsætningsgaranti for finansielle instrumenter og/eller placering af finansielle instrumenter på grundlag af en fast forpligtelse
 - 7. Placering af finansielle instrumenter uden fast forpligtelse
 - 8. Drift af multilaterale handelsfaciliteter«.
- 15 De finansielle instrumenter, der er opregnet i afsnit C i dette bilag, omfatter bl.a., jf. punkt 1, »[v]ærdipapirer«.

Direktiv 2006/48

- 16 Artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (EFT 2006, L 177, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 (EUT 2009, L 267, s. 7) (herefter »direktiv 2006/48«), definerer et kreditinstitut som »et foretagende, hvis virksomhed består i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning«.
- 17 Direktivets artikel 23 fastsætter:
- »Medlemsstaterne skal sikre, at de aktiviteter, der er opført på listen i bilag I, kan udøves på deres område efter bestemmelserne i artikel 25, artikel 26, stk. 1-3, artikel 28, stk. 1 og 2, og artikel 29-37, enten ved oprettelse af en filial eller ved fri udveksling af tjenesteydelser, af ethvert kreditinstitut, der er meddelt tilladelse og er underlagt tilsyn af en anden medlemsstats kompetente myndigheder, under forudsætning af at disse aktiviteter er omfattet af tilladelsen.«
- 18 Bilag I til direktivet, der har overskriften »Liste over de aktiviteter, der er undergivet gensidig anerkendelse«, indeholder følgende opregning:
- »[...]
- 7. Transaktioner for egen eller kunders regning vedrørende:
 - [...]
 - e) værdipapirer
 - 8. Medvirken ved emission af værdipapirer og tjenesteydelser i forbindelse hermed
- [...]

14. [...]

De i bilag I, afsnit A og B, i [MiFID-direktivet] anførte tjenesteydelser og aktiviteter i tilknytning til de i bilag I, afsnit C, omhandlede markeder for finansielle instrumenter, er omfattet af principperne om gensidig anerkendelse i nærværende direktiv.

[...]«

Litauisk ret

- 19 I henhold til artikel 2, stk. 3, 4, 11 og 12, i Indėlių ir įsipareigojimų investuotojams draudimo įstatymas (lov om indskudsgaranti og forpligtelser over for investorer) af 20. juni 2002 (Žin., 2002, nr. 65-2635), i den version, der var gældende mellem den 18. november 2011 og den 1. december 2012 (herefter »lov om indskuds- og investorgaranti«), skal der ved følgende udtryk forstås:

»3. »indskyder«: en fysisk eller juridisk person, der har indbetalt et indskud til en bank, en bankfilial eller en andelsbank, med undtagelse af de personer, hvis indskud ikke er dækket af garantien i henhold til nærværende lov; hvis en fysisk eller juridisk person (med undtagelse af forvaltningsselskaber, der foretager kapitalanbringelse for investeringsforeninger, eller pensionsfonde) ejer indskuddet i egenskab af forvalter, anses forvalteren for at være indskyder; hvis en gruppe af personer i medfør af en aftale er indehaver af en fordring på disse midler, anses hver af disse personer for at være indskyder, og midlerne fordeles ligeligt mellem dem, medmindre andet er fastlagt i de aftaler, som ligger til grund for deres fordringer, eller bestemmes i en retsafgørelse

4. »indskud«: de samlede midler (inklusive renter), som en indskyder opbevarer i en bank, en bankfilial eller en andelsbank i medfør af en deponerings- og/eller en kontoaftale, samt andre midler, hvorpå indskyderen har en fordring, der hidrører fra et kreditinstituts pligt til at gennemføre transaktioner med indskyderens midler eller yde investeringsservice

[...]

11. »investor«: en fysisk eller juridisk person, som har overdraget midler eller værdipapirer til forsikringstageren for at gøre brug af den af sidstnævnte ydede investeringsservice [...]

12. »forpligtelser over for investor«: en forpligtelse, der påhviler den forsikringstager, som yder investeringsservice til en investor, til at tilbagebetale de midler eller værdipapirer, som tilhører sidstnævnte.«

- 20 Ifølge artikel 3, stk. 1, i lov om indskuds- og investorgaranti er indskyderens indskud i national eller fremmed valuta i kreditinstitutter dækket af den ved denne lov fastsatte garanti. I overensstemmelse med nævnte artikels stk. 4 er værdipapirer udstedt af et sådant institut derimod ikke omfattet heraf.

Retsforhandlingerne i hovedsagerne og de præjudicielle spørgsmål

Sag C-688/15

- 21 Den 21. december 2010 blev der på generalforsamlingen for Snoras' aktionærer truffet beslutning om at udvide dette kreditinstituts aktiekapital og om med henblik herpå at udstede nye aktier, som skulle udbydes til offentligheden.
- 22 Den 3. februar 2011 godkendte Vertybinių popierių komisija (børskommissionen, Litauen) prospektet vedrørende disse fremtidige aktier.

- 23 Den 1. marts 2011 åbnede Snoras i sit eget navn en bankkonto i et andet kreditinstitut, bankas »Finasta« AB (herefter »Finasta«), med henblik på opbevaring af de midler, der svarede til udstedelsesprisen på de nævnte fremtidige aktier, og som skulle overdrages af de fremtidige tegnere.
- 24 Mellem den 9. marts 2011 og den 16. maj 2011 indgik Agnieška Anisimovienė m.fl. tegningsaftaler med Snoras vedrørende de pågældende fremtidige aktier. Efterfølgende blev et beløb svarende til udstedelsesprisen på disse aktier hævet fra de bankkonti, som disse enkeltpersoner havde i Snoras, og indsat på den konto, som var blevet åbnet i dets navn i Finasta. I visse tilfælde foretog Snoras selv disse bevægelser mellem kontiene, mens det i andre tilfælde var kunderne, der tog initiativ hertil.
- 25 Den 5. maj 2011 indgav Snoras en ansøgning til Lietuvos Bankas (den litauiske nationalbank) om tilladelse til i selskabsregistret at påtegne de ændringer i sine vedtægter, som var en konsekvens af den forestående aktiekapitaludvidelse.
- 26 Den 16. november 2011 traf den litauiske nationalbank afgørelse om at suspendere Snoras' aktiviteter frem til den 16. januar 2012. Ved dekret af samme dag nationaliserede den litauiske regering det nævnte kreditinstitut i samfundets interesse. Ved afgørelse af 22. november 2011 gav den litauiske nationalbank det nævnte institut afslag på tilladelse til i selskabsregistret at påtegne ændringerne af sine vedtægter og tilbagekaldte ved afgørelse af 24. november 2011 dets tilladelse til at udøve bankvirksomhed. Endelig blev det nævnte kreditinstitut den 7. december 2011 placeret under likvidation med virkning fra den 20. december 2011.
- 27 Følgelig gennemførte Snoras ikke den planlagte aktieudstedelse. Agnieška Anisimovienė m.fl. anlagde derfor sag ved Vilniaus apygardos teismas (den regionale domstol i Vilnius, Litauen) med påstand om, at de blev anerkendt som »indskydere« i dette kreditinstitut som omhandlet i lov om indskuds- og investorgaranti.
- 28 Ved dom af 29. september 2014 forkastede den nævnte domstol det af Agnieška Anisimovienė m.fl. anlagte søgsmål, idet den navnlig fastslog, at disse personer ikke skulle anses for indskydere, men investorer, og at de midler, de havde overdraget til Snoras med henblik på tegning af de aktier, som dette kreditinstitut påtænkte at udstede, ikke kunne anses for »indskud« i den nævnte lovs forstand.
- 29 Ved kendelse af 12. marts 2015 stadfæstede Lietuvos apeliacinis teismas (Litauens appeldomstol) den i første instans afsagte dom. Agnieška Anisimovienė m.fl. har derfor iværksat kassationsanke ved Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol).
- 30 Inden for rammerne af denne anke ønsker den nævnte ret særligt oplyst, om det er muligt at anse de midler, som Agnieška Anisimovienė m.fl. har overdraget til Snoras i forbindelse med tegningen af aktier, der i sidste ende ikke blev udstedt af dette kreditinstitut, kan anses for »indskud« som omhandlet i artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19.
- 31 På denne baggrund har Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Skal [direktiv 94/19] fortolkes således, at [midler], der hæves med personernes samtykke, eller som af disse personer selv overføres til eller indbetales på en konto, der var blevet åbnet i et kreditinstituts navn i et andet kreditinstitut, kan anses for et indskud i henhold til direktivet?
- 2) Skal [...] artikel 7, stk. 1, [i direktiv 94/19,] sammenholdt med artikel 8, stk. 3, forstås således, at der skal ske udbetaling i henhold til en indskudsgaranti op til det beløb, der er fastsat i [direktivets] artikel 7, stk. 1, til alle personer, hvis fordring kan fastslås inden den dato, hvor den i [direktivets] artikel 1, [nr.] 3), [punkt] i) og ii), omhandlede afgørelse eller kendelse afsiges?

- 3) Hvad angår [direktiv 94/19] er definitionen af en »almindelig bankforretning« da relevant for fortolkningen af indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra bankforretninger? Skal definitionen også tages i betragtning ved fortolkningen af begrebet indskud i nationale retlige foranstaltninger, der har gennemført [direktivet]?
- 4) Såfremt [spørgsmål 3] besvares bekræftende, hvorledes skal begrebet »almindelig bankforretning« i [...] artikel 1, nr. 1), [i direktiv 94/19] da forstås og fortolkes:
 - a) Hvilke bankforretninger bør anses for almindelige, eller hvilke kriterier bør danne grundlag for afgørelsen af, om en bestemt bankforretning er en almindelig bankforretning?
 - b) Skal begrebet almindelig bankforretning vurderes under hensyn til formålet med de gennemførte bankforretninger eller til de parter, hvorimellem sådanne bankforretninger foretages?
 - c) Skal indskudsbegrebet som et indestående, der hidrører fra almindelige bankforretninger, i [direktiv 94/19] fortolkes således, at det kun omfatter tilfælde, hvor alle de forretninger, der fører til et sådant indskud, kan anses for »almindelige«?
- 5) Hvad angår [midler], der ikke er omfattet af indskudsdefinitionen i [direktiv 94/19], men hvor medlemsstaten har valgt at gennemføre [direktiv 94/19 og 97/9] i national ret på en sådan måde, at [midler], hvorpå indskyderen har en fordring, der hidrører fra et kreditinstituts pligt til at yde investeringsservice, også anses for et indskud, kan dækningen for indskud da kun anvendes efter, at det er blevet fastslået, at kreditinstituttet i et bestemt tilfælde har handlet som et investeringsselskab, og det fik overført [midler] med henblik på investeringsvirksomhed/-aktiviteter i den i [direktiv 97/9 og MiFID-direktivet] omhandlede forstand?»

Sag C-109/16

- 32 Ved to afgørelser truffet henholdsvis den 16. juni 2011 og den 14. juli 2011 godkendte børskommissionen et prospekt vedrørende fremtidige obligationer, som Snoras påtænkte at udstede og tilbyde offentligheden. På grundlag af prospektet kunne dette kreditinstitut ad flere omgange udstede mellemfristede obligationer under forudsætning af, at de endelige betingelser, der skulle finde anvendelse på det, blev offentliggjort forud for hver af disse udstedelser.
- 33 Det fremgik af nævnte børsprospekt, at disse fremtidige obligationer for det første ville blive distribueret af Snoras selv, og at interesserede enkeltpersoner ville kunne erhverve dem direkte i dette kreditinstituts filialer, agenturer og øvrige tjenestegrene. For det andet skulle udstedelsesprisen på obligationerne betales på datoen for indgåelse af den hertil knyttede tegningsaftale. Med henblik herpå skulle tegneren råde over de tilsvarende midler på en konto i Snoras og give denne tilladelse til at hæve dem herfra. For det tredje blev den gennemførelsesdato, der var fastsat i de endelige betingelser for den pågældende udstedelse, anset for at være datoen for udstedelse af de omhandlede obligationer. For det fjerde skulle disse obligationer efter udstedelsen heraf registreres på værdipapirkonti i Snoras, der var åbnet i obligationsindehavernes navn.
- 34 Den 2. november 2011 offentliggjorde Snoras de endelige betingelser for den 11. udstedelse af mellemfristede obligationer.
- 35 Den 10. november 2011 indgik Alvydas Raišelis aftaler med Snoras om dels levering af investeringsydelser, dels tegning af 40 obligationer hidrørende fra denne 11. udstedelse. Den samme dag indsatte han de midler, der svarede til udstedelsesprisen på disse fremtidige obligationer, på sin egen bankkonto, som han havde åbnet i Snoras. Den efterfølgende dag indgik Alvydas Raišelis en ny tegningsaftale med dette kreditinstitut, der var identisk med den første, idet det alene var den dato, der var angivet for undertegnelse og betaling af de nævnte obligationer, som var blevet rykket til den

11. november 2011. Samme dag hævede Snoras et beløb svarende til den nævnte udstedelsespris fra Alvydas Raišelis' konto, og beløbet blev indsat på en konto, der var blevet åbnet i dette kreditinstituts navn i instituttet selv, og øremærket til betalingen af obligationerne.

- 36 Snoras blev imidlertid insolvent, inden det kunne gennemføre den pågældende obligationsudstedelse.
- 37 Alvydas Raišelis anlagde derfor sag ved Vilniaus miesto 2-asis apylinkės teismas (anden distriktsdomstol i Vilnius, Litauen) mod IID, som er det offentlige selskab, der i Litauen har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne. I denne forbindelse gjorde Alvydas Raišelis gældende, at han var berettiget til den garanti, der er fastsat i lov om indskuds- og investorgaranti.
- 38 Ved dom af 7. september 2012 forkastede den nævnte domstol det af Alvydas Raišelis anlagte søgsmål. Den fastslog bl.a., at sidstnævnte kun ville have haft ret til denne garanti, hvis Snoras havde anvendt de omtvistede midler uden hans samtykke, hvilket ikke var tilfældet. Desuden var den nævnte domstol af den opfattelse, at obligationer såsom dem, Snoras påtænkte at udstede, ikke var omfattet af garantien.
- 39 I appelsagen omstødte Vilniaus apygardos teismas (den regionale domstol i Vilnius) ved dom af 17. oktober 2013 den i første instans trufne afgørelse og anerkendte Alvydas Raišelis' ret til det påståede garantibeløb. Appeldomstolen bemærkede, at Alvydas Raišelis skulle anses for en »investor« som omhandlet i lov om indskuds- og investorgaranti, og at de midler, han havde stående på den konto, der var blevet åbnet i Snoras' navn, skulle kvalificeres som »indskud«, der var dækket af den i denne lov fastsatte garanti. IID har herefter iværksat kassationsanke for Lietuvos Aukščiausios Teismas (Litauens øverste domstol).
- 40 Den nævnte domstol finder, at udfaldet af den nævnte anke for det første afhænger af spørgsmålet om, hvorvidt det er direktiv 94/19 eller direktiv 97/9, der kan dække de midler, som Alvydas Raišelis har overdraget til Snoras i forbindelse med den omtvistede tegningstransaktion.
- 41 For det tilfælde, at Domstolen fastslår, at sådanne midler principielt henhører under anvendelsesområdet for direktiv 97/9, har den forelæggende ret for det andet rejst tvivl om, hvorvidt direktivets artikel 2, stk. 2, er korrekt oversat til litauisk, og om gennemførelsen af denne bestemmelse i lov om indskuds- og investorgaranti.
- 42 For det tilfælde, at Domstolen fastslår, at midler såsom dem, Alvydas Raišelis har overdraget til Snoras i forbindelse med tegningen af de omtvistede fremtidige obligationer, principielt henhører under anvendelsesområdet for direktiv 94/19, ønsker den forelæggende ret for det tredje oplyst, om disse midler opfylder de betingelser, der er nødvendige for at kunne anses for »indskud« som omhandlet i direktivets artikel 1, nr. 1).
- 43 På denne baggrund har Lietuvos Aukščiausios Teismas (Litauens øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) I sager, hvor et kreditinstitut handler som et investeringsselskab, hvortil der er overført [midler] med henblik på erhvervelse af værdipapirer udstedt af det samme kreditinstitut, men udstedelsen af værdipapirerne ikke træder i kraft, og ejerskabet til værdipapirerne ikke overføres til den person, som har indbetalt [midlerne], mens [midlerne] allerede er blevet hævet på denne persons bankkonto og overført til en konto, der er åbnet i kreditinstituttets navn, og ikke kan tilbagebetales, og hensigten med den nationale lovgivning i et sådant tilfælde ikke er klar hvad angår anvendelsen af en bestemt beskyttelsesordning, kan [...] artikel 1, nr. 1), [i direktiv 94/19] og [...] artikel 1, stk. 4, [i direktiv 97/9] da finde direkte anvendelse med henblik på at fastlægge den gældende dækningsordning, og er den påtænkte anvendelse af [midlerne] det afgørende kriterium i den forbindelse? Er disse bestemmelser i direktiverne tilstrækkeligt klare, detaljerede og ubetingede

og tildeler personer rettigheder med den følge, at personer kan støtte ret herpå ved de nationale retsinstanser i sager om betaling af [garantibeløb] fra det statslige organ, der yder forsikringsdækning?

- 2) Bør [...] artikel 2, stk. 2, [i direktiv 97/9,] som specificerer de former for krav, der er dækket af investorgarantiordningen, forstås og fortolkes således, at den også omfatter fordringer på tilbagebetaling af [midler], som [investorer har til gode hos] et investeringsselskab [...], og som ikke opbevares i investorernes navn?
- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er [...] artikel 2, stk. 2, [i direktiv 97/9,] som specificerer de former for krav, der er dækket af garantiordningen, da tilstrækkeligt klar, detaljeret og ubetinget og tildeler personer rettigheder med den følge, at disse personer kan støtte ret på denne bestemmelse ved de nationale retsinstanser i sager om betaling af [garantibeløb] fra det statslige organ, der yder forsikringsdækning?
- 4) Bør [...] artikel 1, nr. 1), [i direktiv 94/19] forstås og fortolkes således, at definitionen af »indskud« i henhold til dette direktiv også omfatter [midler], der med personens samtykke overføres fra en personlig konto til en konto, der er åbnet i et kreditinstituts navn, som opbevares i det samme kreditinstitut, og som skulle være betaling for denne institutions fremtidige udstedelse af værdipapirer?
- 5) Skal [...] artikel 7, stk. 1, [i direktiv 94/19,] sammenholdt med artikel 8, stk. 3, forstås således, at der skal udbetales en indskudsgaranti op til det beløb, der er specificeret i artikel 7, stk. 1, til alle personer, hvis fordring kan fastslås inden den dato, hvor den afgørelse eller kendelse, der er henvist til i [direktivets] artikel 1, [nr.] 3), [punkt] i) eller ii), er blevet afsagt?»

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 44 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 15. februar 2016, AnisimovieŃe m.fl. (C-688/15, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:92), og den 13. april 2016, Indėlių ir investicijų draudimas (C-109/16, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:267), er den forelæggende rets anmodninger om at undergive nærværende præjudicielle forelæggelser en fremskyndet procedure i henhold til artikel 105 i Domstolens procesreglement blevet afslået.
- 45 Ved afgørelse af 20. januar 2016 og 29. februar 2016 har Domstolens præsident besluttet, at sag C-688/15 og sag C-109/16 i overensstemmelse med procesreglementets artikel 53, stk. 3, skal pådømmes forud for andre.
- 46 Endelig har Domstolens præsident den 29. februar 2016 besluttet, at disse to sager, henset til deres indbyrdes forbindelse, skal forenes med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første til det fjerde spørgsmål i sag C-688/15 og det andet, det fjerde og det femte spørgsmål i sag C-109/16

- 47 Med det første til det fjerde spørgsmål i sag C-688/15 og det andet, det fjerde og det femte spørgsmål i sag C-109/16, som skal behandles samlet og indledningsvis, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om bestemmelserne i dels direktiv 97/9, dels direktiv 94/19 skal fortolkes således, at fordringer, som er knyttet til midler, der er blevet hævet fra enkeltpersoners konti i et kreditinstitut, og som er blevet indsat på konti åbnet i dette instituts navn med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer, som sidstnævnte skulle udstede, for det første henhører under de i direktiv 97/9

fastsatte investorgarantiordninger og/eller for det andet under de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger, under omstændigheder, hvor udstedelsen af disse værdipapirer i sidste ende ikke blev gennemført som følge af instituttets konkurs.

- 48 Med henblik på at besvare de forelagte spørgsmål skal der først foretages en fortolkning af bestemmelser i direktiv 97/9, og derefter af bestemmelserne i direktiv 94/19.

Om direktiv 97/9 – investorgarantiordningerne

- 49 Således som det fremgår af fjerde og ottende betragtning til direktiv 97/9, er formålet med de i direktivet fastsatte investorgarantiordninger at dække de midler og instrumenter, som et investeringsselskab ligger inde med i forbindelse med sine kunders investeringsvirksomhed, og som ikke kan leveres tilbage til de sidstnævnte, hvis investeringsselskabet er ude af stand til at indfri sine forpligtelser over for dem. Ved at fastsætte sådanne ordninger tilsigter direktiv 97/9 både at beskytte investorerne og sikre offentlighedens tillid til det finansielle system.
- 50 I denne forbindelse fastsætter artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led, i direktiv 97/9, at investorgarantiordningerne skal sikre dækning for krav, der skyldes et investeringsselskabs manglende evne til i overensstemmelse med gældende love og aftaler at tilbagebetale midler, som investorerne har til gode eller ejer, og som opbevares for dem af investeringsselskabet i forbindelse med investeringsvirksomhed.
- 51 Med henblik på at fastlægge, om fordringer som de i hovedsagerne omhandlede er omfattet af de således anførte tilfælde, er det nødvendigt for det første at udtale sig om de i artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led, i direktiv 97/9 fastsatte begreber »investeringsvirksomhed« og »investeringsselskab«, og for det andet om en eventuel betingelse vedrørende indsættelsen af de pågældende midler på en konto åbnet i navnet på den investor, der har gjort krav på dem.

– Om begreberne »investeringsvirksomhed« og »investeringsselskab« som omhandlet i direktiv 97/9

- 52 I medfør af artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led, i direktiv 97/9 er de fordringer, der skal være dækket af investorgarantiordningerne, knyttet til midler, som en »investor« har til gode eller ejer, og som opbevares for denne af et »investeringsvirksomhed« i forbindelse med en eller flere former for »investeringsvirksomhed«.
- 53 I denne henseende skal det bemærkes, at mens artikel 1, nr. 4), i direktiv 97/9 med henblik på anvendelse af direktivet definerer en »investor« som en person, der i forbindelse med »investeringsvirksomhed« har betroet midler eller instrumenter til »et investeringsselskab«, henviser denne artikels nr. 1) og 2) for så vidt angår de to sidstnævnte begreber henholdsvis til definitionen i direktiv 93/22 og til »investeringsvirksomhed« som defineret i det sidstnævnte direktiv og opregnet i bilaget hertil.
- 54 Direktiv 93/22, der fastsatte de gældende regler for investeringsselskaber i EU, blev imidlertid med virkning fra den 1. november 2007 erstattet af MiFID-direktivet. I overensstemmelse med sidstnævntes artikel 69 skal enhver henvisning til begreber, der er defineret i direktiv 93/22, fra og med denne dato fortolkes som en henvisning til det tilsvarende begreb, der er defineret i MiFID-direktivet. I nærværende sager skal fortolkningen af direktiv 97/9 derfor støttes på de definitioner af »investeringsvirksomhed« og »investeringsvirksomhed« og »aktiviteter«, som fremgår af MiFID-direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 1) og 2).
- 55 I denne forbindelse følger det af direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 1), at et »investeringsvirksomhed« er en juridisk person, hvis erhvervmæssige virksomhed består i at »yde én eller flere former for investeringsvirksomhed til tredjemand og/eller udføre én eller flere former for investeringsaktiviteter på

erhvervsmæssigt grundlag«. Ud fra samme logik fastsætter det nævnte direktivs artikel 1, stk. 2, at visse af direktivets bestemmelser finder anvendelse på godkendte kreditinstitutter, når disse »yde[r] en eller flere investeringsserviceydelser og/eller udføre[r] en eller flere investeringsaktiviteter«.

- 56 Henset til de ovenstående betragtninger skal det med henblik på afgørelsen af, om fordringer som dem, Agnieszka Anisimovienė m.fl. og Alvydas Raišelis har på Snoras, kan være dækket af de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger, fastlægges, om de midler, som disse fordringer er knyttet til, er blevet overdraget til dette kreditinstitut i forbindelse med en eller flere former for investeringsservice eller -aktiviteter i MiFID-direktivets forstand, der er blevet leveret eller udført af det nævnte institut.
- 57 I denne henseende skal der i overensstemmelse med MiFID-direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 2), ved »investeringsservice og -aktiviteter« forstås de i afsnit A i bilag I til direktivet anførte tjenesteydelser og aktiviteter i tilknytning til de i afsnit C til dette bilag omhandlede instrumenter.
- 58 Det er ubestridt, at aktier og obligationer som dem, Snoras påtænkte at udstede, henhører under de finansielle instrumenter, der er omhandlet i nævnte afsnit C. Sidstnævntes punkt 1 omfatter nemlig kategorien af »[v]ærdipapirer«, hvilket i overensstemmelse med MiFID-direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 18), vil sige værdipapirer, der kan omsættes på kapitalmarkedet, herunder aktier i selskaber og obligationer.
- 59 Hvad angår den betingelse, der er knyttet til afsnit A i bilag I til MiFID-direktivet, har den litauiske regering gjort gældende, at et kreditinstitut ikke leverer en af de tjenesteydelser og ikke udøver en af de aktiviteter, der er opregnet i dette afsnit, når det til offentligheden, herunder sine kunder, udbyder finansielle instrumenter, som det selv er udsteder af. Ved at udbyde disse instrumenter til offentligheden handler dette institut nemlig ikke som en finansiell formidler, men som ethvert selskab, der udsteder værdipapirer.
- 60 Som anført af den nævnte regering, udgør et kreditinstituts udbud til offentligheden af finansielle instrumenter, det selv har udstedt, ganske vist ikke i sig selv »en investeringsservice og -aktivitet« i MiFID-direktivets forstand, for så vidt som den ikke er opregnet i afsnit A i bilag I til direktivet.
- 61 Imidlertid indebærer den omstændighed, at et kreditinstitut indgår tegningsaftaler med sine kunder vedrørende finansielle instrumenter, det selv har udstedt, derimod levering af sådan investeringsservice. Således som Alvydas Raišelis og Europa-Kommissionen har gjort gældende, henhører et kreditinstituts indgåelse af sådanne tegningsaftaler med sine kunder bl.a. under »[u]dførelse af ordrer for kunders regning« som omhandlet i punkt 2 i afsnit A i bilag I til MiFID-direktivet.
- 62 I denne henseende skal begrebet udførelse af ordrer »for kunders regning« [(o.a.: på fransk »au nom de clients«)] anses for et synonym for begrebet udførelse af ordrer »for kunders regning« [(o.a.: på fransk »pour le compte de clients«)], som er defineret i direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 5). Disse to begreber vedrører nemlig i MiFID-direktivet åbenlyst en og samme form for service, og desuden anvender et stort flertal af dette direktivs sprogversioner det samme udtryk såvel i bilaget som i direktivets artikel 4.
- 63 Når dette er sagt, indbefatter begrebet »udførelse af ordrer for kunders regning« i overensstemmelse med denne definition den omstændighed at indgå aftaler om køb eller salg af et eller flere finansielle instrumenter på kunders vegne.
- 64 Det er ubestridt, at en tegningsaftale vedrørende finansielle instrumenter faktisk udgør en sådan aftale. Hvad angår den omstændighed, at denne aftale inden for rammerne af en tjenesteydelse i form af »udførelse af ordrer« bliver indgået »for kunders regning«, skal det bemærkes, at det i teorien ganske vist kan synes at fremgå af disse ord, at et kreditinstitut ikke kan anses for at levere denne

tjenesteydelse til en kunde, når dets rolle i indgåelsen af den nævnte aftale ikke svarer til en formidlers, og når det selv er part i aftalen i egenskab af udsteder af de finansielle instrumenter, som denne kunde ønsker at købe.

- 65 Disse ord skal imidlertid indsættes i den sammenhæng, hvori de indgår. Særligt skal tjenesteydelser i form af udførelse af ordrer »for« kunders »regning« stilles over for aktiviteten i form af handel »for egen regning« som omhandlet i punkt 3 i afsnit A i bilag I til MiFID-direktivet. I overensstemmelse med direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 6), består denne virksomhed i handel over egenbeholdningen, som resulterer i handler med et eller flere finansielle instrumenter.
- 66 Det fremgår heraf, at MiFID-direktivet er baseret på en opdeling mellem på den ene side den indgåelse af aftaler om køb eller salg af finansielle instrumenter, som kreditinstitutterne og investeringsselskaberne foretager med deres egenbeholdning med henblik på egen fortjeneste, og på den anden side den indgåelse af sådanne aftaler, som disse institutter og selskaber foretager med deres kunders egenbeholdning til fordel for kunderne. I dette perspektiv skal en aftale af en sådan art anses for at være blevet indgået af et kreditinstitut »for« kunders »regning« som omhandlet i direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 5), og punkt 2 i afsnit A i bilag I til direktivet, for så vidt som en kunde drager fordel heraf og har anvendt sin kapital, og dette selv om instituttet ligeledes er part i denne aftale i sin egenskab af udsteder af de pågældende instrumenter.
- 67 Denne fortolkning underbygges af de formål, der forfølges med MiFID-direktivet. I denne henseende skal det bemærkes, at direktivet, således som det fremgår af 2., 5. og 44. betragtning hertil, har til formål at sikre investorer en udstrakt beskyttelse, at opretholde det finansielle systems integritet og overordnede effektivitet samt at sikre, at der er gennemsigtighed i forbindelse med de finansielle transaktioner.
- 68 Henset til disse formål er spørgsmålet om, hvorvidt de finansielle instrumenter, som et kreditinstitut udbyder til offentligheden, er udstedt af tredjepartsselskaber eller af instituttet selv, irrelevant.
- 69 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at den omstændighed, at et kreditinstitut indgår aftaler med sine kunder om at tegne fremtidige værdipapirer, som dette institut udsteder, udgør en investeringsservice som omhandlet i MiFID-direktivets artikel 4, stk. 1, nr. 2). Som følge heraf kan fordringer, der vedrører midler, som disse kunder har overdraget til instituttet i henhold til disse aftaler, være dækket af investorgarantiordningerne i overensstemmelse artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led, i direktiv 97/9.
- 70 Denne konklusion drages i det foreliggende tilfælde ikke i tvivl af det argument, som er fremført af den litauiske regering og IID, og hvorefter der ikke på grundlag af direktiv 97/9 kan betales et garantibeløb for fordringer som dem, Agnieška Anisimovienė m.fl. og Alvydas Raišelis har påberåbt sig, for så vidt som disse fordringer er opstået som følge af virkeliggørelsen af en investeringsrisiko – nemlig en konkurs hos udstederen af de finansielle instrumenter, som disse enkeltpersoner ønskede at erhverve – mod hvilken direktivet ikke fastsætter nogen beskyttelse.
- 71 I denne henseende er det korrekt, således som generaladvokaten har anført i punkt 134 i forslaget til afgørelse, at direktiv 97/9 ikke har til formål at beskytte investorerne mod risikoen ved enhver form for investering. Særligt tilsigtes det ikke med direktivet at beskytte de sidstnævnte mod en konkurs hos de selskaber, der har udstedt de finansielle instrumenter, som de er indehavere af. Risikoen for konkurs hos udstederen kan således ikke være dækket af direktivet med den begrundelse alene, at det i forbindelse med en bestemt investeringstransaktion viser sig, at den nævnte udsteder er et kreditinstitut eller et investeringsselskab.

- 72 Det skal imidlertid bemærkes, at det i det foreliggende tilfælde forholder sig således, at Agnieška Anisimovienė m.fl. og Alvydas Raišelis aldrig har erhvervet ejerskabet til de finansielle instrumenter, for hvilke de havde overdraget de omtvistede midler til Snoras, idet udstedelsen af de nævnte instrumenter ikke blev gennemført inden dette kreditinstituts konkurs.
- 73 Under sådanne omstændigheder vedrører anfægtelsen ikke værditabet for finansielle instrumenter, der er ejet af en investor, eller den manglende evne hos udstederen af disse instrumenter til at tilbagebetale investoren kontantbeløbet svarende til de nævnte instrumenter. Den vedrører derimod den manglende evne hos et kreditinstitut, der handler som et investeringsselskab, til at levere sådanne instrumenter til de kunder, som ønsker at erhverve ejerskabet hertil, og dermed til at opfylde deres forpligtelser over for dem. Denne situation udgør en virkeliggørelse af den risiko, der er dækket af direktiv 97/9.
- 74 Denne fortolkning er desuden i overensstemmelse med de med direktiv 97/9 forfulgte formål, herunder navnlig formålet om at beskytte investorerne mod risikoen for svig, pligtforsømmelse eller forvaltningsfejl, der gør det umuligt for investeringsselskabet at give deres kunder de midler og værdipapirer, som tilhører dem, tilbage. Henset til disse formål, og således som Kommissionen har gjort gældende, er det nemlig af afgørende betydning, at de midler, som et sådant selskab eller kreditinstitut har fået overdraget af en investor, der ønsker at erhverve finansielle instrumenter, forud for udstedelsen af disse instrumenter bliver beskyttet, uanset om instrumenterne udstedes af et tredjepartsselskab eller det nævnte institut.
- Om den omstændighed, at der ikke foreligger nogen betingelse om, at de pågældende midler skal være indsat på en konto åbnet i investorens navn
- 75 I den franske sprogversion af direktiv 97/9 fastsætter direktivets artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led, således som det er anført i nærværende doms præmis 50, at investorgarantiordningerne skal sikre dækning for krav, der skyldes et investeringsselskabs manglende evne til i overensstemmelse med gældende love og aftaler at tilbagebetale »midler, som investorerne har til gode eller ejer, og som opbevares for dem« af investeringsselskabet i forbindelse med investeringsvirksomhed.
- 76 Ordlyden af denne bestemmelse er imidlertid betydeligt mere restriktiv i den litauiske sprogversion af direktiv 97/9. I denne version fremgår det af den nævnte bestemmelse, at dækningen gælder fordringer, der er opstået som følge af et investeringsselskabs manglende evne til at tilbagebetale »midler, som investorerne ejer, og som opbevares i deres navn« i forbindelse med investeringsvirksomhed, i overensstemmelse med de nævnte betingelser (*»[k]ompensacija turi būti mokama pagal tuos reikalavimus, kurie kilo dėl investicinės įmonės nepajėgumo grąžinti pinigų, priklausančius investuotojams ir laikomus jų vardu ryšium su investicine veikla«*).
- 77 Det kan synes at fremgå af disse ord, at de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger alene skal dække fordringer, der er knyttet til midler, som et investeringsselskab eller et kreditinstitut, der handler som sådan, opbevarer på konti åbnet i investorernes navn.
- 78 Når dette er sagt, fremgår det af fast retspraksis, at i tilfælde af uoverensstemmelse mellem de forskellige sproglige versioner af en EU-retlig tekst skal den pågældende bestemmelse fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med den ordning, som den er led i (jf. bl.a. dom af 30.5.2013, Genil 48 og Comercial Hostalera de Grandes Vinos, C-604/11, EU:C:2013:344, præmis 38, og af 17.5.2017, ERGO Poist'ovňa, C-48/16, EU:C:2017:377, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 79 I denne henseende skal det bemærkes, at direktiv 97/9 navnlig har til formål at beskytte investorerne mod den situation, hvor et investeringsselskab ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser over for dem. I overensstemmelse med dette formål definerer direktivets artikel 1, nr. 4), på bred vis begrebet »investor« som en person, der i forbindelse med investeringsvirksomhed har betroet midler eller

instrumenter til et sådant selskab. Tilsvarende omfatter ottende betragtning til det nævnte direktiv generelt »de midler og instrumenter, som investeringsselskabet ligger inde med i forbindelse med en investors investeringsvirksomhed«.

- 80 Henset til disse forhold kan de i direktiv 97/9 fastsætte investorgarantiordninger ikke begrænse sig til at dække fordringer, der er knyttet til midler, som investeringsselskaber eller kreditinstitutter, der handler som sådanne, opbevarer på konti åbnet i investorernes navn.
- 81 Den omstændighed, at fordringer som dem, Agnieška Anisimovienė m.fl. og Alvydas Raišelis har, er knyttet til midler, der ikke er indestående på konti åbnet i deres navn, men på konti, som det omhandlede kreditinstitut er indehaver af, udelukker følgelig ikke, at de skal være dækket af investorgarantiordningerne, for så vidt som de øvrige betingelser, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, andet afsnit, første led i direktiv 97/9, er opfyldt.
- 82 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det fastslås, at fordringer som de i hovedsagerne omhandlede er omfattet af de investorgarantiordninger, der er fastsat i direktiv 97/9.

Om direktiv 94/19 – indskudsgarantiordningerne

- 83 I overensstemmelse med anden betragtning til direktiv 94/19 er formålet med de i direktivet fastsatte indskudsgarantiordninger at beskytte borgerne mod den situation, hvor et kreditinstituts indskud bliver indisponibelt. Ved at fastsætte sådanne indskudsgarantiordninger tilsigter direktiv 94/19, således som det fremgår af første og fjerde betragtning hertil, både at beskytte indskyderne og sikre stabiliteten i banksystemet ved at forhindre fænomenet med massive hævnninger af indskud ikke alene i et kriseramt kreditinstitut, men også i sunde institutter, fordi offentligheden mister tilliden til det nævnte systems soliditet.
- 84 I denne forbindelse fastsætter artikel 1, nr. 1), første afsnit, i direktiv 94/19, at et indskud i henhold til dette direktiv udgøres af indestående beløb, der hidrører fra indlån eller fra mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger, og som skal tilbagebetales af et kreditinstitut på bestemte vilkår fastsat ved lov eller ved aftale, samt fordringer udstedt af kreditinstituttet i form af værdipapirer.
- 85 I det foreliggende tilfælde skal det for det første bemærkes, at de midler, som Agnieška Anisimovienė m.fl. og Alvydas Raišelis har gjort krav på, ikke længere var indestående på de konti, som disse enkeltpersoner var indehavere af i Snoras, på det tidspunkt, hvor kreditinstituttets indskud var indisponibelt. For det andet blev de fremtidige værdipapirer, som de havde tegnet, og som dette kreditinstitut skulle udstede, i sidste ende ikke udstedt inden instituttets konkurs. Hvad desuden angår disse værdipapirer forholder det sig således, at mens de i sag C-109/16 omhandlede obligationer henhører under de i artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19 omhandlede »værdipapirer«, udgør de aktier, som er omhandlet i sag C-688/15, derimod selskabsaktier, i forhold til hvilke direktiv 94/19 ikke foreskriver nogen garanti (dom af 21.12.2016, Vervloet m.fl., C-76/15, EU:C:2016:975, præmis 66 og 67).
- 86 Under disse omstændigheder skal det alene afgøres, om fordringer som dem, disse enkeltpersoner har på Snoras, kan knyttes til det andet tilfælde af »indskud«, der er omhandlet i artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, dvs. »[i]ndestående beløb, der hidrører fra [...] mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger, og som skal tilbagebetales af et kreditinstitut på bestemte vilkår fastsat ved lov eller ved aftale«.

- 87 Det følger af ordlyden af denne bestemmelse, sammenholdt med de med direktiv 94/19 forfulgte formål som omhandlet i nærværende doms præmis 83, at dette tilfælde omfatter de fordringer på et kreditinstitut, som vedrører indskyderes midler, der er led i en eller flere former for »almindelige bankforretninger«, og som befinder sig i en mellemtransaktion, der følger af disse forretninger.
- 88 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt fordringer som dem, Agnieška Anisimovienė m.fl. og Alvydas Raišelis har på Snoras, vedrører midler, der er led i »almindelige bankforretninger«, skal det bemærkes, at direktiv 94/19 hverken indeholder nogen definition af det, der skal forstås ved disse ord, eller nogen henvisning til nationale lovgivninger for så vidt angår deres betydning.
- 89 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at fastlæggelsen af betydningen og rækkevidden af udtryk, som ikke er defineret i EU-retten, bør ske efter deres sædvanlige betydning i almindelig sprogbrug, idet der skal tages hensyn til den kontekst, hvori de anvendes, og de mål, der forfølges med den lovgivning, som de udgør en del af (dom af 20.12.2017, Erzeugerorganisation Tiefkühlgemüse, C-516/16, EU:C:2017:1011, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 90 I deres almindelige betydning henviser ordene »almindelige bankforretninger« til de transaktioner, som kreditinstitutter sædvanligvis udfører som led i deres virksomhed.
- 91 I denne henseende skal det bemærkes, at i overensstemmelse med den definition heraf, der med identiske ord er indeholdt i artikel 1, nr. 4), i direktiv 94/19 og artikel 4, stk. 1, litra a), i direktiv 2006/48 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, består den virksomhed, der er kendetegnende for sådanne institutter, i fra offentligheden at modtage indlån eller andre midler, der skal tilbagebetales, samt i at yde lån for egen regning.
- 92 Når dette er sagt, er det ubestridt, at disse institutter i sammenhæng med denne virksomhed sædvanligvis foretager en bred vifte af transaktioner, over hvilke EU-lovgiver har oprettet en liste i bilag I til sidstnævnte direktiv. Henset til den omstændighed, at direktiv 94/19 og direktiv 2006/48 begge finder anvendelse på kreditinstitutter, og at de forfølger fælles formål, herunder navnlig beskyttelse af opsparinger og indskydere, er den i det nævnte bilag indeholdte opregning af aktiviteter relevant for fortolkningen af begrebet »almindelige bankforretninger« som omhandlet i artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19.
- 93 Det bemærkes, at punkt 7 i bilag I til direktiv 2006/48 omfatter kreditinstituttets transaktioner for egen eller kunders regning vedrørende bl.a. værdipapirer, og at punkt 8 i dette bilag omfatter medvirken ved emission af værdipapirer og tjenesteydelser i forbindelse hermed. Desuden forholder det sig i fuld overensstemmelse med den forklaring, der er indeholdt i nærværende doms præmis 55, således, at det nævnte bilag ligeledes indeholder en henvisning til »[investerings]tjenesteydelser og -aktiviteter« som defineret i MiFID-direktivet.
- 94 Det følger af disse forhold, at tegning af fremtidige værdipapirer for kundernes regning henhører under de transaktioner, som kreditinstitutter sædvanligvis udfører i forbindelse med deres virksomhed. Følgelig, og henset til de med direktiv 94/19 forfulgte formål, således som disse er gengivet i nærværende doms præmis 83, skal en sådan transaktion kvalificeres som en »almindelig bankforretning« som omhandlet i artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, for så vidt som den udføres af kreditinstituttet, som det er tilfældet i hovedsagerne, med dets indskyderes midler. Endvidere skal det analogt med begrundelsen i nærværende doms præmis 61-66 bemærkes, at denne kvalificering ikke drages i tvivl af den omstændighed, at kreditinstituttet er udsteder af de pågældende fremtidige værdipapirer.
- 95 Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt de i hovedsagerne omhandlede transaktioner med tegning af fremtidige værdipapirer har indebåret »mellemtransaktioner« som omhandlet i artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, skal det bemærkes, at når midler fra et kreditinstituts indskydere i forbindelse med sådanne forretninger bliver hævet forud for udstedelsen af disse værdipapirer fra disse

indskyderes bankkonti og indsat på konti, der er åbnet i dette instituts navn, og hvor pengene er indestående i venten på at blive modtaget for erhvervelsen af de nævnte værdipapirer, når disse er blevet udstedt, befinder disse midler sig faktisk i »mellemtransaktioner«.

- 96 Henset til samtlige ovenstående betragtninger henhører fordringer som de i hovedsagerne omhandlede under de indskudsgarantiordninger, der er fastsat i direktiv 94/19, for så vidt som de vedrører »[i]ndestående beløb, der hidrører fra [...] mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger« som omhandlet i direktivets artikel 1, nr. 1).
- 97 Denne fortolkning drages i sag C-688/15 ikke i tvivl af den omstændighed, at den bankkonto, hvor de midler, som Agnieška Anisimovienė m.fl. har gjort krav på, er indestående, ikke er blevet åbnet i Snoras, men i et andet kreditinstitut. Inden for rammerne af tilfældet med »[i]ndestående beløb, der hidrører fra [...] mellemtransaktioner foretaget som led i almindelige bankforretninger« som omhandlet i artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, er det sted, hvor den konto, hvorpå kreditinstituttet har indsat midlerne i forbindelse med de almindelige bankforretninger, befinder sig, nemlig ikke afgørende.
- 98 Denne fortolkning drages i sag C-109/16 heller ikke i tvivl af den omstændighed, at Republikken Litauen har gjort brug af den mulighed, der er fastsat i artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19, sammenholdt med punkt 12 i bilag I til direktivet, ved at udelukke værdipapirer udstedt af kreditinstitutter fra indskudsgarantien. Denne udelukkelse er nemlig ikke relevant i den nævnte sag, om hvilken det skal bemærkes, at de pågældende obligationer ikke var blevet udstedt og ikke var blevet erhvervet af Alvydas Raišelis på tidspunktet for Snoras' konkurs.

Konklusion

- 99 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første til det fjerde spørgsmål i sag C-688/15 samt det andet, det fjerde og det femte spørgsmål i sag C-109/16 besvares med, at bestemmelserne i dels direktiv 97/9, dels direktiv 94/19 skal fortolkes således, at fordringer, som er knyttet til midler, der er blevet hævet fra enkeltpersoners konti i et kreditinstitut, og som er blevet indsat på konti åbnet i dette instituts navn med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer, som sidstnævnte skulle udstede, henhører under såvel de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger som de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger under omstændigheder, hvor udstedelsen af disse værdipapirer i sidste ende ikke blev gennemført som følge af instituttets konkurs.

Det første led af det første spørgsmål i sag C-109/16

- 100 Med det første led af det første spørgsmål i sag C-109/16, som skal behandles hernæst, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, stk. 3, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at i en situation, hvor fordringer henhører under såvel de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger som de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger, og hvor den nationale lovgiver ikke har henført sådanne fordringer til en ordning henhørende under den ene eller den anden af disse to direktiver, kan eller skal den påkendende ret på grundlag af denne bestemmelse selv beslutte, hvilken ordning indehaverne af de pågældende fordringer kan påberåbe sig.
- 101 I denne henseende følger det af artikel 2, stk. 3, i direktiv 97/9, at såfremt et krav i en given medlemsstat både er omfattet af de i dette direktiv fastsatte investorgarantiordninger og af de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger, tilkommer det denne medlemsstat at henføre dette krav til en ordning under det ene eller det andet direktiv, »alt efter hvad den finder mest hensigtsmæssigt«. Desuden fremgår det nærmere af den nævnte bestemmelse, at der ikke kan udbetales garantibeløb efter begge direktiver for det samme krav.

- 102 Hvad således angår de kategorier af fordringer, der på samme tid opfylder betingelserne i direktiv 94/19 og direktiv 97/9, fastsætter denne bestemmelse ingen objektive kriterier med henblik på deres henførelse til en ordning under det ene eller det andet direktiv, men overlader det til hver medlemsstat at træffe beslutning herom.
- 103 Det følger heraf, at såfremt det antages, at den påkendende ret konstaterer dels, at fordringer, for hvilke der kræves et garantibeløb, opfylder såvel de betingelser, der er fastsat i direktiv 94/19, som dem, der er fastsat i direktiv 97/9, dels, at national ret ikke indeholder nogen regel om henførelse af sådanne fordringer til en ordning henhørende under det ene eller det andet af disse direktiver, kan den ikke støtte sig på artikel 2, stk. 3, i det sidstnævnte direktiv til selv at beslutte den ordning, i henhold til hvilken indehaverne af disse fordringer skal have et garantibeløb.
- 104 I en situation som den, der er omhandlet i den foregående præmis, skal det fastslås, at eftersom indehaverne af de nævnte fordringer for det første er berettiget til at påberåbe sig den beskyttelse, de er sikret ved såvel direktiv 94/19 som direktiv 97/9, men i overensstemmelse med nævnte artikel 2, stk. 3, i sidstnævnte direktiv for det andet ikke kan få dobbelt godtgørelse, tilkommer det disse indehavere at vælge garantibeløb i henhold til den ene eller den anden af de ordninger, der er indført med henblik på gennemførelsen af disse direktiver.
- 105 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første led af det første spørgsmål i sag C-109/16 besvares med, at artikel 2, stk. 3, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at i en situation, hvor fordringer henhører under såvel de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger som de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger, og hvor den nationale lovgiver ikke har henført sådanne fordringer til en ordning henhørende under den ene eller den anden af disse to direktiver, kan den påkendende ret ikke på grundlag af denne bestemmelse selv beslutte, hvilken ordning indehaverne af de pågældende fordringer kan påberåbe sig. I en sådan situation tilkommer det derimod de sidstnævnte at vælge garantibeløb i henhold til den ene eller den anden af de ordninger, der er indført i national ret med henblik på gennemførelsen af disse direktiver.

Det første spørgsmåls andet led og det tredje spørgsmål i sag C-109/16

- 106 Med det første spørgsmåls andet led og det tredje spørgsmål i sag C-109/16, som skal behandles samlet og til sidst, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om dels artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, dels artikel 1, nr. 4), og artikel 2, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at enkeltpersoner kan påberåbe sig dem for nationale retsinstanser til støtte for krav om betaling af et garantibeløb over for et offentligt selskab, som i en medlemsstat har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne.
- 107 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at Domstolen i dom af 25. juni 2015, Indėlių ir investicijų draudimas og Nėmaniūnas (C-671/13, EU:C:2015:418, præmis 58), fastslog, at bestemmelserne i direktiv 97/9 vedrørende afgrænsning af de midler og instrumenter, som er dækket af de i direktivet fastsatte garantiordninger, herunder direktivets artikel 1, nr. 4), og artikel 2, stk. 2, andet afsnit, er tilstrækkeligt klare, præcise og ubetingede til at kunne påberåbes direkte af borgerne for de nationale domstole.
- 108 Den samme fortolkning skal anlægges for så vidt angår artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19. Denne bestemmelse definerer nemlig de forskellige tilfælde af »indskud«, som er dækket af det nævnte direktiv, med hele den klarhed, præcision og ubetingethed, der er påkrævet for at kunne anvendes direkte i en tvist for en national retsinstans, og dette navnlig i lyset af den fortolkning, som Domstolen har anlagt i nærværende sager.

- 109 Det skal for det andet bemærkes, at borgerne kan støtte ret på et direktivs ubetingede og tilstrækkeligt præcise bestemmelser ikke alene over for en medlemsstat og alle dens administrative organer, men ligeledes over for organer eller enheder, der adskiller sig fra private, og som skal sidestilles med staten, enten fordi de er offentligretlige juridiske personer, som udgør en del af staten i vid forstand, eller fordi de er undergivet en offentlig myndigheds myndighed eller kontrol, eller fordi de af en sådan myndighed er blevet tildelt udførelsen af en opgave af almen interesse og med henblik herpå er blevet tillagt særlige beføjelser (dom af 10.10.2017, Farrell, C-413/15, EU:C:2017:7455, præmis 33 og 34).
- 110 I det foreliggende tilfælde fremgår det af forelæggelsesafgørelserne i de to hovedsager, at IID i henhold til litauisk ret er »et statsejet selskab«, dvs. en offentligretlig juridisk person, hvorfor det uden videre kan sidestilles med staten med henblik på den direkte anvendelighed af direktiv 94/19 og direktiv 97/9.
- 111 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmåls andet led og det tredje spørgsmål i sag C-109/16 besvares med, at såvel artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, som artikel 1, nr. 4), og artikel 2, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at enkeltpersoner kan påberåbe sig dem for nationale retsinstanser til støtte for krav om betaling af et garantibeløb over for et offentligt selskab, som i en medlemsstat har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne.

Det femte spørgsmål i sag C-688/15

- 112 Med det femte spørgsmål i sag C-688/15 ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om direktiv 94/19 skal fortolkes således, at det står medlemsstaterne frit for at udvide indskudsgarantien til at omfatte fordringer, der principielt hverken henhører under det nævnte direktiv eller direktiv 97/9.
- 113 Henset til besvarelsen af de foregående spørgsmål er det ikke længere fornødent at besvare det femte spørgsmål i sag C-688/15.

Sagsomkostninger

- 114 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

- 1) **Bestemmelserne i dels Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger, dels Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30. maj 1994 om indskudsgarantiordninger, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/14/EF af 11. marts 2009, skal fortolkes således, at fordringer, som er knyttet til midler, der er blevet hævet fra enkeltpersoners konti i et kreditinstitut, og som er blevet indsat på konti åbnet i dette instituts navn med henblik på tegning af fremtidige værdipapirer, som sidstnævnte skulle udstede, henhører under såvel de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger som de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger under omstændigheder, hvor udstedelsen af disse værdipapirer i sidste ende ikke blev gennemført som følge af instituttets konkurs.**
- 2) **Artikel 2, stk. 3, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at i en situation, hvor fordringer henhører under såvel de i direktiv 94/19 fastsatte indskudsgarantiordninger som de i direktiv 97/9 fastsatte investorgarantiordninger, og hvor den nationale lovgiver ikke har henført**

sådanne fordringer til en ordning henhørende under den ene eller den anden af disse to direktiver, kan den påkendende ret ikke på grundlag af denne bestemmelse selv beslutte, hvilken ordning indehaverne af de pågældende fordringer kan påberåbe sig. I en sådan situation tilkommer det derimod de sidstnævnte at vælge garantibeløb i henhold til den ene eller den anden af de ordninger, der er indført i national ret med henblik på gennemførelsen af disse direktiver.

- 3) Såvel artikel 1, nr. 1), i direktiv 94/19, som ændret ved direktiv 2009/14, som artikel 1, nr. 4), og artikel 2, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 97/9 skal fortolkes således, at enkeltpersoner kan påberåbe sig dem for nationale retsinstanser til støtte for krav om betaling af et garantibeløb over for et offentligt selskab, som i en medlemsstat har ansvaret for indskudsgaranti- og investorgarantiordningerne.

Underskrifter